

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računata se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nemščina na ljudski šoli v Rojanu.

Pred par dnevi poročali smo, da je Tržaško namestništvo zaukazalo Tržaški občini, da se mora s početkom šolskega leta 1885/86 na ljudski šoli v Rojanu v tretjem razredu začeti pouk v nemščini kot obligatnem predmetu.

Dasi nam je znana vroča, rekli bi izključna ljubezen sedanje vlade nasproti nemščini, nas je vender ta vest neljubo presenetila. Skoro še bolj pa nas je osupnila zgodovina tega ukaza, kakor jo čitamo v „Edinosti“ poslednji številki. Ta list piše namreč mej drugim:

„Kdor ne pozna natančno vseh okoliščin, tudi si ne more stvari tako lahko raztolmačiti, ali stvar je prišla čisto naravno in krivo je te stvari v prvej vrsti magistratovo postopanje v okolici in Boninov manever, zaukazan mu najbrže po magistratu, da namreč vse otroke odpravi iz slovenskega oddelka, ter jih nekako primora, da se upišejo v italijanski oddelek.

Vse te samovoljnosti magistrata in njega agentov so prebivalce v Rojanu tako razkačile, da so večkrat protestirali, v imenu Rojančanov protestiralo je tudi društvo „Edinost“ in poslale so se tudi mnoge pritožbe vladi. Znano je, da je g. šolski nadzornik dr. Lozer večkrat zaporedoma pregledoval šolo v Rojanu, znano je, da je tudi deželni šolski nadzornik g. vitez Klodič zadeve Rojanske šole natančno preiskaval, in oba ta dva gospoda sta neki našla, da v Rojanu ni vse tako, kakor bi moralo biti.

Rojančani pa siti večnih sitnostij in večnega draženja od strani magistrata, napravili so že pred 8 meseci prošnjo na namestništvo, da se uvede v Rojansko ljudsko šolo nemški jezik, kateri naj se začne učiti na podlagi slovenskega materinega jezika že v II. ali III. razredu kot obligaten predmet, in naj se opusti rajši italijanščina.

Podpisana je bila ta prošnja blizu od 100 očetov za šolo godnih otrok in motivirana je bila tako, da je otrokom, ki hočejo kaj več postati nego kmetje, ter prestopiti v kako srednjo šolo, potreben pač nemški, pa ne italijanski jezik, katerega se za silo, kolikor mu ga potreba, vsak otrok lahko na-

uči tudi zunaj šole. Materin in nemški jezik naj se uči v šoli in naj se ne kvari časa z nepotrebnim in nekoristnim poitalijančevanjem.

Mnogi okoličani namreč želé, da bi njihovi otroci šli v srednje šole, v italijanske srednje šole jih ne marajo dajati, ker svojih otrok nečejo odgojevati za Italijo, ampak za Avstrijo, v nemške srednje šole pa jih ne morejo dajati, ker v okoliških šolah se pač poučuje laščina, pa čisto nič nemščine, in ako otrok ne zna že nekoliko nemški, ne vzamejo ga v Trstu v nobeno c. kr. srednjo šolo.

Nekoliko torej mrzenje na mestni magistrat in na mestni zastop, nekoliko pa tudi praktična stran sta kriva, da so se okoličani sami potegnili za nemščino. Namen ljudske šole ni sicer, da bi se v njej jeziki učili; tudi je težko ta korak popolnem odobravati iz narodnega in pedagogičnega stališča; ali pri neznosnih razmerah v okolici ni zameriti okoličanom, ako iščejo po vseh le mogočih sredstvih, da se le ubranijo poitalijančevanju.

Obračajmo te vrste, kakor nam drago, vender se ne znebimo nevolje in osupnelosti, katero nam je vzbudila napominana zgodovina namestniškega ukaza. Da je namestništvo zaukazalo pouk nemščine na ljudski šoli v Rojanu, kjer nemškega življa ni, to bi še ne motilo toliko naše hladnokrvnosti, da pa so Rojanci za pouk v nemščini sami prosili, tega bi se pa ne bili nikdar nadejali. O vladi je namreč naša sodba že davno gotova in dobro znamo, kako jej je pri srci nemščina, o Rojancih pa smo doslej mislili, da so odločni in zavedni narodnjaki, katerih vse spletke Tržaških mestnih očetov ne bodo tako hitro spravile iz duševnega ravnotežja.

Naj se ne ugovarja, da so mestni očetje tega v prvi vrsti krivi, kajti ta ugovor je le figovo pero in taktika, da se hudič z Belcebubom izganja, še nikjer ni rodila dobrega sadu. Priznavamo, da se mora okoličanu v očigled postopanju mestnega zbora ucepiti grenkoba in mržnja do vsega, kar je italijanskega, a iz tega še ne sledi, da se mora potegovati za nemški jezik. Nemščine je povsod že preveč, nemška lulika itak že zarašča narodno pšenico, in ko bi je ne, skrbijo že nemški šulferajni in mnogoštevilni njegovi podporniki za to. Čemu torej bi še Rojanci „mavto“ nosili za nemški most do Adrije?

Preverjeni smo, da ta čin ni vzrastel na Rojancev lastnih tleh, marveč da jim je kdo tako svetoval. Kdo je pri tem svetu uplival, nečemo danes pretresovati, prav verjetno je, da so odločevali isti razlogi, po katerih se je pred par leti tako radodarno podeljevalo častno občanstvo. Ako se ne motimo in so nagibi isti, bodo tudi posledice jednake, kajti „slabo delo se masčuje.“

Visoka vlada prav nič ne bode „zamerila“ vprašanja: „Ali ne misli po tistej poti, po kateri je zdaj ukazala mestu, da uvede v ljudsko šolo v Rojanu nemški jezik, ukazati mestnemu zboru, da preskrbi potrebno, da se osnujejo one slovenske ljudske šole v mestu, za katere je prosilo društvo Edinost in 1429 očetov za šolo godnih otrok?“ — temveč dela bode to vprašanje jednostavno „ad acta“, nemški pouk v Rojanu bode „fait accompli“, slovenske šole v Trstu pa smemo pričakovati o „sv. Nikoli“, saj smo se že tolikrat prepričali, kako blazno hiti vlada za nemščino v ogenj, dočim za slovenščino nema niti najmanjše brige.

Zares čudna je dan danes v Slovencih prikazen da se nam porajajo taki rodoljubi (?), ki se bolj navdušujejo za nemščino, nego li za jezik slovenski, ki v tujem jeziku iščejo naše rešitve in narodne ravnopravnosti in ki — možno da nevedoma — pospešujejo pogubno taktiko, katero je nedavno odkril korošk Nemec nekemu domoljubu. Rekel je blizu tako: Mi Nemci Vas sedanjih Slovencev nikakor nečemo ponemčiti. Vse naše delovanje teži le na to, da se slovenska mladina nobenega jezika do dobrega ne nauči, ne nemškega ne slovenskega, da postane mlačna, da jej ugasne ljubezen do materinščine. Iz takih otrok vzraste rod, ki bode v narodnem oziru apatičen in bodoči zarod ponemčil se bode brez vsacega napora.

Jugoslovanski klub.

Iz Ptuja 15. avgusta.

Do sedaj se je mnogo o jugoslovanskem klubu pisalo in govorilo, vse to premišljevanje bilo je vender jednostransko. Vprašalo se je, ali bi ta klub večini državnega zbora ugajal, ali ta klub ne bi te večine rušil, slabil, ali ta klub ne bi bil početek razpada Hohenwartovega kluba, začetek snovanj no-

LISTEK.

Za dragocenim korenem.

(Iz življenja kitajskih pogozdnikov.)

(Povest A. Ja. Maksimova, posl. I. P.)

(Dalje.)

XIII.

Zasledovanje Seo-kvi-ja.

Več kakor jedno uro šli so pustolovci po strmeh klanci holma, predno so prišli do kupljive podobnega vrha, pokritega s košatim jelovim drevjem. Veličastne cedre, bujne smreke in košate jelke delale so razkošen mešan gozd divje lepote. Povsod so se videle velikanske skale, obвите z vzgledno, prekrasno preprogo raznih lazečih rastlin, in mahov. Na vrhu hriba se je polumrak, ki je vladal v soteski, zamenil s slabo svetlobo. Solnčni žarki so svobodno prodirali skozi mrežasti svod bujnih vrhov, prečudno zlatili robove svetlo-rujavega rogovca in blesteče, modrosive goljave bisernika, prepletenega z mnogimi fantastično zvitiimi belimi nitmi in žilami kremenca. Ko je prišel na hrib, ustavil se je Lonhou, da se je oddahnil in določil, kam je nadalje bežal Seo-kvi. Ta naloga ni bila lahka. Z

vrha hriba vilo se je v razne soteske na kakih deset stezjá, katere so se zopet delile na deset novih stezic, obrazujoč celi labirint. Več kakor jedno uro hodil je Lonhou po kupljistem hribu, zdaj šel malo po jednej, zdaj po drugej stezi, pa nikjer ni našel sledú Seo-kvi-jevega. Kakor bi se bil poslednji udril v zemljo. Neutrudljivi starešina vrnil se je k svojim tovarišema, ki sta počivala pod košato cedro. Zgubil je že bil upanje, da bi našel Seo-kvijev sled, kar zagleda nek blesteč predmet, ki se je komaj videl iz goste trave. To bil je Seo-kvijev nož, kateri je bil zgubil na hitrem begu. Nož je ležal pri stezi, ki je zvijajoč se peljala z vrha holma v ozko temno sotesko, ki je bila obdana z vseh strani s temnimi gorami.

— Hajda, semkaj! zaklical je Lonhou svojima tovarišema.

— Mandžurski pes bežal je v to sotesko, zamrmral je čmrno in hitro stopal po kamnitnej stezi.

— Pod holmom naleteli so na pogaslo grmado. Lonhou je hitro stopal h grmadi in z roko potipal pepel.

— Še gorek je! rekel je vesel. Ni še dve uri tega, ko je bil tukaj! Nu, zdaj pa le previdni bodite! ... Treba je planiti nanj, kadar ne bode nič

pričakoval. Vedita, da smodnika in krogelj ima dovolj in nas pobije kakor srne, ako zagleda, da se mu bližamo. . .

Iskatelji žen-šena tekli so dalje, če tudi s prejšnjo hitrostjo, pa vender z vso mogočo previdnostjo. Vsak trenutek so pričakovali, da zagledajo kak znak, da je begun blizu, a takega znaka ni bilo. Ali je po tej stezi šel že kak človek? Vsa poteptana z zverinskimi sledovi vila se je v globoko, mračno sotesko. Iskatelji so morali vedno lesti čez velikanska podrta drevesa, katerih debela so bila pokrita s fantastično preprogo iz mahú iz lišajev. Po sredi soteske tekli je majhen gorski potok, valeč bistro čisto vodo po kamnitej strugi. Šli so čez potok in prišli v skoro neprodrljivo goščavo iz leščevja, ki je bilo vse prepleteno z raznimi ovijajočimi se rastlinami. Čim dalje so šli iskatelji, tem gostejši bilo je grmovje. S težavo šli so, spodtikaje se ob veje vijajočih se rastlin. Pot so si morali delati s sekirami in noži. Ko so prešli kakih sto korakov, se je Lonhou ustavil in rekel čmrno:

— Mandžur nas je zapeljal. . . Todi ni šel. Po tej stezi še srna ne more dalje.

— Po vsaj ni Seo-kvi vrnil se po iste stezi, po kateri je šel v sotesko? opazil je Ki-se.

vih parlamentarnih strank. — Vsa ta vprašanja so resna, preudarka vredna, ali vsa ta vprašanja za nas Slovence niso odločilna. — Za nas preostaja drugo vprašanje, kako pa pri sedanji organizaciji parlamentarnih strank naš narod shaja? — To vprašanje je za nas važnije, kar bomo s kratkimi besedami dokazali. Vsaka stranka, posebno pa stranka, katera predstavlja narod, — kakor naša slovenska stranka, — sme pri zdravem parlamentarizmu in naravnih konstitucionalnih odnošajih pričakovati, da se njen program, če državni osnovi ni nevaren, in če je od naroda tako jednoglasno vsprejet, kakor je našemu programu naš narod na mnogobrojnih taborih z navdušenjem pritrdil, — mi rečemo, da smemo pričakovati, da se tak program v pet in dvajsetih letih konstitucionalnega življenja v vseh glavnih točkah popolnoma izvrši. In koliko se je do sedaj od našega programa, o katerem je, mimogrede rečeno, pri neki ministerski seji poslanec pl. Grocholski ministrom rekel: „ministri, dovolite Slovencem, kar zahtevajo, ti nikdar ne bodo več tako malo zahtevali, kakor sedaj,“ — mi vprašamo, koliko se je od tega programa do sedaj uresničilo? Pri nas štajerskih Slovencih niti za pičico. Pri nas se v narodnih šolah germanizuje, kakor poprej nikdar, okrajni šolski nadzorniki, prostaki gledé vede, ali v germanizaciji besni, kakor janičarji, zapovedujejo učiteljem po tajnih ukazih, da je svrha narodne šole, deco v nemškem jeziku toliko poučiti, da zna nemški jezik po dovršeni šoli v govoru in pisavi točno rabiti, zaradi česar mora biti v zadnjih treh letih narodne šole nemški jezik učni jezik, slovenski pa že samo učni predmet. V srednjih šolah se malo kdaj učitelj, ki je iz slovenščine izpitan, nastavi. Pred porotno sodnijo v Celji izgubljen je Slovenec, bodisi tožitelj ali pa zatoženec. Kot tožitelj izgubi pravdo, kot zatoženec pa je obsojen. Porotniki so večinoma fanatični Nemci, akoravno je Spodnje Štajersko razen mest popolnoma slovensko. To pa izvira iz tega, ker dvorni svetnik Heinricher pošilja že gotov seznam porotnikov svojim prijateljem po spodnještajerskih mestih po privatnem potu, da se še na zadnje popravi itd. — Tako vsaj pravijo ljudje, ki so seznan že v rokah imeli. Heinricher, predsednik Celjske okrožne sodnije, hodi s dr. Glantschnigom, najljutjšim protivnikom Slovencev po mestu „Hand in Hand;“ — Celjski okrajni glavar Haas pri volitvah vsekdar z fakično stranko voli, itd., vseh grehov naštevati, bila bi knjiga polna.

Mi tedaj nismo dosegli nič, mi smo mnogo na slabšem, kakor smo bili pod absolutno ali nam neprijazno parlamentarno vlado.

Kaj pa ljudstvo k temu pravi? Do leta 1879. so se naši poslanci s tem izgovarjali, da smo v državnem zboru v manjšini, da je vlada nam protivna na krmilu in da tedaj ni mogoče bilo, kaj doseči. Ljudstvo je to na znanje vzelo, svojim poslancem pa z naprejem zvesto ostalo. Z letom 1879 je napočila za nas nova doba. Naša stranka je del parlamentarne večine, in vlada je, kakor se reče „naša“.

Preteklo je zopet šest let, in s čim so sedaj naši poslanci pred ljudstvo stopili? Kaj so povedali, da jim je „naša vlada“ dala? Nič drugega, kakor pre „kavalirsko besedo“! Ljudstvo je zopet potrpežljivo to na znanje vzelo, in se s tem tolažilo,

kaj bode „kavalirska beseda“ prinesla. Kaj pa če bode še ta kavalirska beseda le prazna obljuba, kar v politiki ni nič nenavadnega? Nas strah obhaja pri tem vprašanju. Črne megle vidimo pred seboj, in ne vemo, kaj nosijo v sebi. — Če mi zopet ničesar ne dosežemo, ali ne bo naše ljudstvo nezadovoljno, ne bode li naša stranka desorganizovana, ne bode li naše ljudstvo izpolnitev svojih želj po drugih potih, in drugih poslancih zahtevalo?

Ker se, kakor vidimo, naš program po doseganju potu ni dosegel, skrbeti bode treba, da bode bodočnost boljša, in da se, če ni drugače poprimemo drugih sredstev, ki nas dovedejo do cilja.

Klub je samo sredstvo, ne pa svrha in če Hohenwartov klub ne more ali neče pripomoči glede naših teženj in želj, potem bode naravno, da bodo naši poslanci morali iskati drugej pomoči, ako nečejo, da bode zveza mej njimi in narodom pretrgana.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 13. avgusta.

V ministerstvih sestavlja se že pridno budget za prihodnje leto, kateri se bode že kmalu z začetka zborovanja predložil **državnemu zboru**. Posamična ministerstva so že neki doposlala svoje proračune finančnemu ministerstvu. Sedaj jih to pretresuje. Ko bode finančno ministerstvo končalo pretresovanja, bode finančni minister predložil budget ministerskemu совету. Budget bode sestavljen po večjem po rezultatih minulega leta. — Lienbacher še vedno ne miruje. Na vse pretege si prizadeva, da bi osnoval od desnice nezavisno katoliško stranko. Če tudi celo Lichtensteinovci ne marajo za njegova načela, vendar ne jena s svojim rovanjem. Sedaj priobčil je neko pismo v časopisu „Politische Fragmente“ na Dunaji. V tem pismu trdi, da bi bila samostojna katoliška stranka najboljšje poročstvo za notranji mir, zlasti mej narodnostmi in za blagostanje in moč naše države. Nadalje skuša grofa Taaffeja pridobiti za svoja načela. Pravi namreč, ko bi grof Taaffe, katerega lojalni avstrijski patrijotizem je brez vsake dvojbe, prav spoznal položaj, moral bi baš v osnovi take stranke videti rešitev svojo. Da bi vlada tega ne spoznala, pa ne sme nobenega motiti, kajti pravi prijatelj vlade mora se prizadevati rešiti jo, tudi proti njenej volji. Lienbacher hoče biti tedaj bolj vladen, kakor je vlada sama. Nam se dozdeva, da v tem rovanji in laskanji ministerskemu predsedniku tiči mnogo sebičnosti in častihlepnosti. Lienbacher bi že davno bil rad minister. Ker mu pa desnica ni pomogla na ministerski stol, skuša osnovati posebno katoliško stranko, katera naj bi mu pomogla v kakem odločilnem trenutku v ministerstvo. Ker pa Lienbacher vé, da Taaffe še ne bode tako hitro pal, skuša se mu prikupiti, da bi se nanj ozrl, kadar mu bode kakega tovariša manjkalo.

Včeraj bil je na **Velegradu** glavni shod slovanskih učiteljev. K temu shodu bilo je vabljenih več slovanskih učiteljev iz vseh slovanskih dežel naše države. Pred shodom bila je slovesna sveta maša, katero je opravljal Brnski škof dr. Bauer, kateri je tudi pred zborovanjem imel slavnostni govor. Na tem shodu se je pred vsem razgovarjalo o kulturnem pomenu delovanja slovanskih prosvetiteljev sv. Cirila in Metodija.

Če tudi že ni misliti, da bi se sklenila carinska zveza z Nemčijo, vendar jo nekateri Nemci še vedno zagovarjajo in se potegujejo zanjo. Ko so v Pešti popustili to misel, ker so se prepričali, da ni lahko izvedljiva, poprijeli so se jo Nemci na **Če-**

skem. Občni zbor zveze severnočeskkih tovarnarjev za steklo in steklene izdelke sklenil je resolucijo, da bi se sklenila taka zveza mej Avstro-Ogersko in Nemčijo. Poudarjalo se je, da sedanje carine mnogo škodujejo baš tovarnam za steklo. Zbor izvolil je odbor sedmih udov, kateri naj izdela dotične peticije na kompetentne zbere in oblastva. Ta odbor misli dr. Knotzu preskrbeti potrebno gradivo, da se v državnem zboru potegne za te zahteve. Tovarjarjev pri njih sklepu pač niso vodili samo gospodarski, ampak tudi politični interesi. — Trgovska zbornica v Budějovicah izrekla se je, da se po večjem strinjanju z zahtevami Praške trgovske zbornice v zadevi avstro-ogerske banke.

Hrvatska vlada in narodna stranka bi radi, da bi se sedaj sabor takoj ne sklical, ampak le kakor po navadi. Govori se, da ga vlada misli celo razpustiti, ako se takoj skliče. Vladni krogi računajo na to, da se bode razdraženost zaradi listin v Pešto odposlanih že nekoliko polegla, predno se začne redno zasedanje saborovo, zato bi pa izredno zasedanje radi zabranili. „Narodne Novine“ trdijo, da sedaj, ko so listine v Pešti, je vse ravno, ali se sabor skliče takoj ali pa še le čez jeden mesec. Dokler so bile listine v Zagrebu, bi bilo izredno zasedanje sabora imelo kaj pomena, ker bi bilo morda zabranilo, da se ne bi bile odposlale listine.

V **ogerskem** pravosodnem ministerstvu pričakuje se več sprememb. Že več let je mesto državnega tajnika izprazneno. Pravosodni minister Pauler vodil je sam ministerstvo po svoji volji. To bode sedaj drugače. Predno se snide državni zbor, imenovan bode sodec pri najvišjem sodišči, Emerih Szentgyögyi, tajnikom v pravosodnem ministerstvu. Szentgyögyi je energičen politik in dober jurist. Prevzel bode vodstvo pravosodnega ministerstva mesto bolehnega pravosodnega ministra in začel uvajati potrebne spremembe.

Vnanje države.

Kakor se iz Berolina javlja, izvršilo se bode kmalu več sprememb v **nemškem** diplomatskem oboju. Grof Halzfeld, ki je bil dozdaj državni tajnik v unanjem uradu pojde za veleposlanika v Pariz. Na njegovo mesto pride Bismarckov najstari sin grof Herbert Bismarck, ki je sedaj državni podtajnik. Državnim podtajnikom bode pa imenovan grof Berchem ki je sedaj ravnatelj družega oddelka v unanjem uradu, poprej je pa bil generalni konzul v Pešti.

Komisiji **brzojavne konference** v Berlinu sta se že konstituirali. Komisija za tarife sestoji iz zastopnikov Nemčije, Avstro-Ogerske, Belgije, Danske, Španske, Francije, Anglije, Italije, Japana, Luksenburga, Švedske in Turčije. Predsednikom voljen je zastopnik Avstrije Brunner pl. Wattenwyhl, podpredsednikom zastopnik Italije d'Amico, poročevalcem pa zastopnik Francije Fribourg. V komisijo za tehniko in obrat so bili izvoljeni zastopniki Nemčije, Belgije, Brazilije, Francije, Angleške, Rumunije, Švedske, Portugalijske, Rusije in Indije. Predsednikom braziljski zastopnik Capanema, poročevalcem pa belgijski zastopnik Delarge.

Navada je poslednja leta postala, da se govori, kadar se shajajo vladarji, da je evropski mir zagotovljen. Tako tudi letos. V tem pa vendar ni vse tako mirno. **Afgansko** vprašanje še ni rešeno, in se še tudi za gotovo ne ve, kako se bode rešilo. Poslednji čas so iz Azije prihajala poročila, da Angleži, Afgani in Rusi hitro utrjujejo svoje meje in pozicije. Ta kaže, da mirna rešitev še nikakor ni zagotovljena.

Dopisi.

Izpod Krima 11. avgusta. [Izv. dop.] Kakor so g. župnik želeli, izvolili smo jih častnim ob-

Lonhou se je stresel, ko je pomislil, da je to mogoče. Dušila ga je jeza. Vedel je, da Mandžurja ni več moči dobiti, če se je res vrnil na hrib in šel po drugej stezi v nasprotno sotesko. Ali je moči človeka poiskati v tem gozdnem labirintu sredi neprodrljivega grmovja? Samo srečen slučaj bi jih mogel pripeljati na zgubljeni begunov sled. V tem je bilo pa neobhodno potreba poiskati Seo-kvi-ja in vzeti mu krajno potreben smodnik, kajti od tega je bi bila zavisna njih bodoča sreča.

— Vrniti se moramo h grmadi, rekel je hripavo Lonhou. Mandžurski pes je nas zvodil za nos! . . . Prepozno ga je zasledovati, kajti solnce se je že približalo zapadu . . .

— Jutri bomo videli, kaj je storiti, pristavil je, hitro korakajoč po obratnem potu. Hiteti moramo, sicer ne dobimo razbojnika. Do Ussuri-ja je pol meseca hoda, a divjačine nemamo s čim pobijati . . . Slabo je, jako slabo! . . . S koreni se bomo morali živeti in braniti se z noži in sekirami . . . Pagański pes! . . . zakričal je Lonhou s hripavim glasom in pretil s pestjo neprisotnemu Seo-kvi-ju.

XIV.

Za rudečim volkom.

Minula sta že dva dneva. Solnce se je že bilo skrilo za hribi in zlatilo njih košate vrhove. V gošči je bilo vedno temneje. Po stezici iz globoke soteske, kakih dvajset vrst od tega mesta, kjer smo pustili pustolovce, korakal je onemogel in strašno sestradan Seo-kvi. Oči so mu bile globoko udre in so se nekako mrzlično svetile, kakor bi nesrečo oznanjevale. Mandžur bil je podoben blaznemu. Lasje so bili vsi zmršeni, stali so po konci zaradi mnogih stranskih predmetov, ki so se vanje zapleli: tu je bil lopuh, nekako posušeno listje, koščki vejic itd. Kakor se je videlo, Seo-kvi pretečena dva dni ni izbiral, kam se vleže spat, zvalil se je, kamor je bilo, ne da bi bil dal kaj pod glavo. Razpraskano, silno shujšano telo osupnilo je na prvi pogled. Na njem visele so nekake cunje iz modre dabi. Na izbitih, ožuljenih nogah viseli so le kosci polustrojene kože, iz katere so bile narejene opanke. Seo-kvi lezel je počasi skozi grmovje, kakor z nekako neodločnostjo. V tem mu je pa pot bil dobro znan. Oba dni ni hodil po drugej stezi, kakor po tej, katera je bila poteptana od raznih zverij. Mandžur je nizko povešal glavo. Skrbno je iskal majhnih vol-

čjih stopinj, ki so se semtrtja videle mej mnogimi družimi zverinskimi stopinjami. Včasih so prišle iz Seo-kvi-jevih ust nezvezne fraze in klici. Vidno je bilo, da ga je tlačila kaka nadležna misel. Tlačile so ga usiljajoče domišljije.

— Zopet volčji sled! godrnjal je Seo-kvi, počasi stopajoč po stezici. Tu zopet! . . . Rudeči volkovi hodijo tod . . . Jaz vem, da hodijo . . . Dve jami sem že izkopal na stezi, pa volk vendar noter ne pade . . . Že tretji dan čakam! . . . Vse zastonj! . . . Prokleti vrag . . . Vselej se ogne . . . Danes zopet ni vspeha! . . . V jedno jamo je pala vidra, v drugo lisica . . . Ubil sem ja in ven vrgel . . . Samo pokrite sta spridili . . . Moral sem jami z nova zakriti z vejevjem . . . Počakati hočem do jutri, potem pa pojdem v drugo sotesko . . .

Tako sam seboj govoreč, prišel je Seo-kvi na majhno tratino in žalosten usel se k davno ugašenej grmadi. Ta kraj mu je bil dobro znan. Tu je že prenočil dvakrat in pripravljal se je tretji in poslednjikrat.

— Jedel bi rad! zamemral je Mandžur po kratkem premišljevanji in pogledal okrog, kakor bi iskal jed.

— Zopet sem pozabil kaj ustreliti . . . Srna

čanom, kar se je tako godilo: Župan pokliče trojico sosednih odbornikov, ter jim pokaže tablo z napisanim listom, rekoč, da bo stvar g. župniku veselje naredila.

Ne zmeč se za ugovore previdnejših sosedov, stopi tihotapno v družbi nekega naprosenega svetovalca pred g. župnika izročivši mu tablo, katera je bila posebno radi tega zanimiva, ker je bil na listu občinski svetovalec od tuje roke podpisan.

Odlično pohvaljeni župan zapusti vesel, da mu je to diplomatično delo tako gladko steklo, župnijsko hišo.

Ta čin, s katerim je župan obstoječi občinski zakon iz 1866. leta in kazenska določila o goljufiji na široko prekoračil, prišel je na dan. Občinski odborniki uložijo ugovor proti nezakonitemu ukrepu županovemu pri c. kr. političnem oblastvu, od tuje roke podpisani svetovalec ovadil je pa župana c. kr. državnemu pravdnistvu kot ponarejalca njegovega podpisa.

V nekem dopisu „Slovenca“ z dne 8. avgusta je citati, da je bil g. župnik jednoglasno častnim občanom izvoljen. Tu se opomni, da je to vest Izanski Pavliha poročal.

Ali tabla še slavi župnikove zasluge poleg jednake iz Iške Vasi viseča, se ne ve, a možno je, da bode na željo sodnijske gospodske romala v belo Ljubljano.

Po vsi občini Loški se je pa začelo ugibati, kakšne so te zasluge župnikove, katere so našega župana k takemu postopanju navduševale. Večina sodi tako, da je ta zasluga našega gospoda največja, da je anarhiste tako pogumno zgrabil, da ni že leto dni skoro niti duha niti sluha od teh rogoviležev, tudi kaže nova hiša pred farno cerkvijo ne malo skrb župnikovo za blagor tukajšnjih ovčic, če je prav tako potrebna, da stoji že jedno leto prazna. Pa kdo zna pota naše potrebe, kmet je vesel, da se še babifonski turen ne začne graditi.

S koroške meje 6. avgusta. [Izv. dopis.] (Nemška oholost) Po svojih kupčijskih opravilih prišel sem na Trebiž, da bi odposlal po železnici neko blago na Hrvaško. Naslov bil je pisan slovenski: — „Gospod itd. v Jaski.“ A zadere se poštar, češ: „Wir kennen nichts windisch hier, hier ist eine deutsche Station!“ Jaz mu prigovarjam, da je njegova dolžnost vender le vsprejeti blago tudi z našim napisom. On se pa le brani, in hoče imeti nemški napis. Jaz na to: naj gre pogledat v knjige, če dobi drugačno besedo, kakor Jaska za dotični kraj. On gleda, a ne more najti ničesar drugega.

Nu, naposled se je vender udal, in vsprejel blago, dasi je bilo na njem zapisano „gospod“ mesto Herr! Ta zgodbica nam kaže zopet nekaj nemške oholosti!

Želeti bi bilo, naj bi se okrožnica 33 vladik zbranih na Dunaji od 19. febr. do 2. marcija prav glasno čitala z nemških in ogerskih léč, in to posebno 5 odstavkov o „narodnostnem hujskanju!“

Iz Požegi 9. avgusta. [Izv. dop.] Meseca septembra t. l. bodo vojaški manevri na Požeškem polju, katerih se bode udeležil presvetli cesar in nadvojvodi Albrecht in Viljem. Za dostojen vsprejem cesarjev delajo se obsežne priprave ne samo v

mestu Požegi, ampak po vsej okolici se popravljajo ceste in snažijo se poslopja. V samej Požegi, ki ima nekaj čez 3000 prebivalcev, nastanjenih bode 7000 vojakov in 7 vojaških godeb. Cesar z nadvojvodi pride v Požego dne 13. septembra na večer in ostane tri dni; stanovanje mu je prirejeno v županijske hiši. Tudi srbski kralj Milan misli priti pozdravit našega cesarja, a razen tega pridejo deputacije iz Bosne, srbski patrijarh, ban hrvatski itd.

Požeško polje je 3 milje široko in 6 milj dolgo in je vrlo plodno. Ker je tukaj dosti dežja bilo, vse lepo kaže, pa dočim je od Zagreba do Siska suša pokončala vso koruzo, je tukaj koruza še mlečna, a posebno dobro kažejo vinogradi in slive.

Domače stvari.

— (Zabavni vlak v Prago.) Vsem onim, ki se žele udeležiti vožnje v Prago s tem vlakom, naznanjamo, da se vozni listki dobivajo jutri 14. avg. pri blagajnicah naslednjih železniških postaj: v Trstu, Gorici, Zagrebu, Ljubljani, na Pragarskem (Pragerhof) in v Mariboru.

— Na razstavi v Antwerpenu) bili so odlikovani iz slovenskih pokrajin trije razstavljalci. Henrik Kieffer, izdelovatelj srpov v Št. Lovrenci pri Mariboru dobil je sreberno svetinjo. Fran Szantner, čevljar v Ljubljani in Fran Hajek izdelovatelj snažilnega prahu v Kamaiku dobila sta bronasti svetinji.

— (Vabilo k veliki besedi.) katero priredi slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ v soboto dne 15. avgusta t. l. v restavraciji Ljubljanske čitalnice. — Pri tej veselici sodeluje iz posebne prijaznosti gospod Ivan Meden. — Program: 1. J. Jedlička: „Slavjanska slavnostna potnica“, svira vojaška godba. — 2. Meyerbeer: Overture k operi „Der Nordstern“, svira vojaška godba. — 3. Tovačovsky: „Straža na Višehrad“, zbor. — 4. Czibulka: Angela-valček iz opere „Pfingsten in Florenz“, svira vojaška godba. — 5. Stegnar: „Slavec in pevec“, zbor s tenor in bariton-samospevom. — 6. Verdi: II. konec iz opere „La Traviata“, svira vojaška godba. — 7. Nedved: „Popotnik“, zbor s tenor-solo, solo poje gosp. Iv. Meden. — 8. Vilhar: „Živijo-polka“, svira vojaška godba. — 9. Gerbic: „Mila si mi“, čvetospev. — 10. Pavlis: Zmes iz Smetanove „Hubička“, svira vojaška godba. — 11. Volarič: „Oj z Bogom ti planinski svet“, zbor s tenor-solo, solo poje g. I. Meden. — 12. Kaulich: Kadrija po motivih iz Suppejeve operete „Die Frau Meisterin“, svira vojaška godba. — 13. dr. Gust. Ipavec: „Na ples“, zbor. — 14. Bellini: Introdukcija iz opere „Norma“, svira vojaška godba. — 15. Strauss: „V brzem koraku“, polka hitra, svira vojaška godba. — Pri tej veselici svira slavna vojaška godba baron Kuhn št. 17. — Kegljanje na dobitke. Kegljanje se prične v petek 14. t. m. zvečer ob 6. uri in traje do nedelje 16. t. m. do 10. ure zvečer. Dobitki: 1. dobitek jeden napoleonor, 2. dobitek 4 gld., 3. dobitek 3 gld., 4. dobitek za največ serij 2 gld., 5. dobitek 1 gld., 6. šaljivi dobitki za največkrat 9 kegljev. Dobitki razdelé se ob 10. uri zvečer. — Serija 3 lučaje 10 kr. — Ustop za člane prost, za nečlane 30 kr. za osobo. — Za-

povedoval Lonhou in čudna soteska Ula-Džana bode najdena. Ta misel je pregnala vse druge misli in tlačila ga je kakor mora. Pozabil je na jed. Spal je slabo. Vznemirjevale so ga strašne sanje. Strašno se je shujšal in pošušil. V onemoglej postavi z globoko udrtimi očmi, s spičastim nosom, upalimi lici bilo je težke spoznati prejšnjega zdravega žilastega vojaškega beguna.

Požiral ga je notranji ogenj, — neizrekljivo hrepenenje po basnovitem bogastvu. Po cele ure je sanjal samo o tem, kako bi poiskal sotesko Ula-Džana in prisvojil si njene zaklade čudodejnega korena. Kakor bi prejšnjega strahu ne bilo v njem. Nehal se je bati biti sam v divji gošči napolnjeni z zvermi. Nič se ni dosti zmenil zato, da bi ga utegnile raztrgati. Vsak večer je pokojno zaspal zraven goreče grmade. Navadno je že ogenj ugasnil proti polnoči, pa Seo-kvi je še dalje spal, ne da bi se bal kakega napada. Sreča mu je varovala življenje. Od kar se je odločil od svojih tovarišev, še ni prišel v nobeno nevarnost. Zdelo se mu je celo, kakor da ni mogoče, da bi ga napala kaka zver, kajti sam božestveni Fo varuje svojega izvoljenca Mandžurja iz mesta Girina.

(Dalje prih.)

četek ob 7. uri zvečer. — K tej veselici vabi najljubnejše odbor.

— (Glasbeni klub v Kranji) ali pravilneje povedano: „Der Musik-Club“ poslal nam je povabilo k slavnostnemu koncertu, ki bode povodom rojstvenega dne presvetlega cesarja v 18. dan t. m. ob 8. uri zvečer na vrtu g. P. Mayerja ml. Čisti donesek namenjen je ubogim gimnazijcem na korist in spored obsega 10 prav lepih točk. Ko bi bilo vreme neugodno, bode koncert prihodnji dan. Kakor videti skrbjeno je za vse. Namen je lojalen in dobrodelen, spored lep, prostor ugoden, a vabilo je le nemško, kakor da je mesto Kranj blizu Frankobroda, ne pa na Gorenjskem.

— (Na Bledu) bode v 16. dan t. m. velika slavnost na jezeru v proslavo rojstnega dne presvetlega cesarja. Zjutraj ob 9. uri maša na otoku. Popoldne od 3. do 4½ ure godba v Lujiznej kopelji. Ob 4½ uri tombola v hotelu Mallnerjevem. Ob 8. uri zvečer razsvetljava jezera. Vožnja na Mline z godbo v razsvetljenih čolnih. Serenada pred Petranom. Čisti donesek tombole namenjen je fondu za olepšanje Bleda.

— (C. kr. kmetijska družba kranjska) bode iz letošnje državne subvencije za zboljšanje ovčarstva nakupila nekoliko ovnov in ovac ukviškega plemena ter jih brezplačno dala takim gospodarjem, ki dokažejo v svoji prošnji, potrjeni od županstva in od cerkvenega urada, da a) že več let precejšnje število ovac redijo; b) da je njih kraj za ovčarstvo posebno ugoden, in c) da jih je volja dobljenega ovna najmanj 3 leta za pleme držati, in kolikor umno ovčarstvo dopušča tudi svojim sosedom za pleme prepuščati. Prošnje, potrjene po predsedniku dotične kmetijske podružnice imajo se najpozneje do 15. septembra t. l. pri c. kr. kmetijski družbi kranjski uložiti.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi Podmelška čitalnica v nedeljo dne 16. avgusta t. l. v spomin tisočletnice sv. Cirila in Metoda s sledečim programom: 1. Petje: „Sv. Ciril in Metod“. — Hr. Volarič. — 2. Nagovor. — 3. Petje: „Domovini“, brenčeči zbor s samospévom. — dr. Ben. Ipavic. — 4. Deklamacija. — 5. Petje: „Zvezna“. — A. Nedved. — 6. Igra: „Nemški ne znajo“. — 7. Petje: „Luni“. — 8. Šaljivi dvogovor: „Klobuček in cilindar“. — 9. Petje: „Naša zastava“, kor od Henske. — Začetek točno ob 8. uri zvečer. — Posebna vabila se ne bodo razpošiljala.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 13. avgusta. Uradni list objavlja odlikovanja, ki so se podelila razstavljalcem, ki so se udeležili izumiteljne razstave. Avstro-ogerski razstavljalci dobili so dve zlati, štiri sreberne in osem bronastih svetinj.

Peterburg 13. avgusta. „Grazdanim“ piše, da se carski dvor, sedaj bivajoč v Krasnojem Selu, v 19. dan t. m. povrne v Petrov dvorec (Peterhof.)

Zagreb 12. avgusta. Uradni list javlja, da se sklicuje deželni zbor v 30. dan septembra.

Dunaj 12. avgusta. „Politische Correspondenz“ javlja: Bolgarski knez bil za svojega zadnjega bivanja na Dunaji osobno povabljen k manévrom na Českem, katerih se bode tudi udeležil. Vest, da bode pri teh manévrih prisoten tudi kralj belgijski, ni resnična.

Pariz 12. avgusta. Telegram v „Temps“ poroča: V nekem predmestju v Odesi deset oseb za kolero zbolelo. Na angleškem parobrodu, ki je v Mers-el-Kebiru v karanteni 4 osebe zbolele, jedna osoba umrla. — Na Španjskem včeraj 4500 ljudi za kolero zbolelo, 1700 umrlo.

Marseille 12. avgusta. Včeraj 66 ljudi za kolero zbolelo, 17 umrlo.

Simla 12. avgusta. Pri mestu Lahore napravil se bode koncem tega leta ostrog za 50.000 mož. Vlada posvetuje se o organizaciji domače vojske.

Razne vesti.

* (Izdiravanje ruskih podanikov iz Rusije) ni ostalo brez nasledkov. Iz Varšave se v tej zadevi poroča: Odgon ruskih podanikov iz pruskih pokrajin razvnel je tukajšnje nemške delavce. Tako so preteklo soboto v bližnjem Zirardovu poljski tovarniški delavci na tistem sklenili, da bodo pregnali nemške delavce, katerih je v Poljske, kakor sploh v Rusiji, jako veliko. Ko je pričel delopust, začeli so se poljski delavci v gostih tolpah zbirati, da bi nagnali nemške delavce. Redarstvo

misleč, da se namerava „štrajk“ je s pomočjo vojakov napravila red in kolovodje zaprla. Še le pri zaslišavanju slednih, zvedelo je oblastvo, kaj so nameravali.

*(Dovtipen inserat.) V nekem angleškem listu bil je nedavno naslednji inserat: Mlad čvrst mož, 5 čevljev in 9 palcev visok, išče mesta kot zet pri kaki pošteni obitelji.

Poslano.

Neizogibljivo! S to besedo začenja se anonas v današnji številki, katera priporoča novo, po slavnem zdravniku dr. Pinkas-u izumljeno sredstvo, Roborantium (lase ustvarjajoča tekočina), katero je pri izpadanju las, plešcih, golobradcih in osivelih že neverjetno mnogo koristilo in doslej v svojih uspehih ni bilo še doseženo. Nečemo na dolgo in široko razkladati ter hvalisati to iznajdbo, kakor bi zaslužila, temveč opozarjamo p. n. čitatelje na dotično anonso in priporočamo poskusiti s tem sredstvom. Ako ne bi imelo uspeha, pripravljen je izumitelj denar brez ugovora povrniti.

Tuji:

12. avgusta.

Pri **Stonu**: Friedman z Dunaja. — Ludvig iz Celovca. — Gandolfo iz Reke. — Polak z Dunaja. — Thimima iz Banjaluke.

Pri **Mašeti**: Hanusch z Dunaja. — Pojatzi, Grünhut iz Gradca.

Umrli so v Ljubljani:

7. avgusta: Anton Rot, mizarski pomočnik, 37 let, Karlovska cesta št. 5, za jetiko.
8. avgusta: Adolf Milavec, c. kr. davkarski pristav, 27 let, Salendrove ulice št. 6, za pljučno tuberkulozo.
9. avgusta: Josip Breskvar, hišnega posestnika sin, 4 mesece, Krakovske ulice št. 25, za božjastjo.
10. avgusta: Fran Hengthaler, mestni blagajnik, 64 let, Dunajska cesta št. 23, se je obesil ter bode uradno pregledan. — Josip Šare, hišnega posestnika sin, 5 mesecev, Kolesijske ulice št. 6, za drisko. — Fran Pajsar, delavec, 19 let, Kolesijske ulice št. 4, za jetiko.
11. avgusta: Milavec Fran, 70 let, vodja pomočnega urada, Salendrove ulice št. 6, za mrtvoudom.
12. avgusta: Klemenčič Angela, 4 mesece, hči kramarja, Kurja vas št. 4, za bljuvno grižo. — Bernard Janez, 37 let, čuvaj na železnici, Gradaške ulice št. 12, za pljučno tuberkulozo.

V deželni bolnici:

4. avgusta: Marija Koščak, gostiška hči, 5 mesecev, za otročjim krčem.
5. avgusta: Anton Klander, dninar, 37 let, za jetiko.
6. avgusta: Janez Opeka, dninar, 40 let, za jetiko.
7. avgusta: Jakob Fabijan, posestnik, 66 let, za starostjo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
12. avg.	7. zjutraj	736-14 mm.	15-8° C	sl. zah.	megla	
	2. pop.	735-30 mm.	25-7° C	sl. svz.	jas.	0-00 mm.
	9. zvečer	734-76 mm.	20-6° C	brezv.	jas.	

Srednja temperatura 24-0°, za 4-2° nad normalom.

Dunajska borza

dné 13. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 75 kr.
Srebrna renta	83 " 45 "
Zlata renta	109 " 15 "
5% marcna renta	99 " 70 "
Akcije narodne banke	875 " "
Kreditne akcije	284 " 10 "
London	125 " 15 "
Srebro	" " "
Napol.	9 " 91 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 94 "
Nemške marke	61 " 35 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 127 " "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 168 " "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 20 "
Ogrska zlata renta 4%	98 " 80 "
papirna renta 5%	92 " 35 "
5% štajerske zemljišče odvez. oblig.	104 " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116 " 50 "
Zemlj. obé avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124 " 75 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 " 10 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " 25 "
Kreditne srečke	100 gld. 159 " "
Rudolfove srečke	10 " 18 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 98 " 50 "
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	192 " 75 "

P. n.

Podpisani si usojam uljudno naznanjati, da sem

otvoril

sladičarski obrt

na Turjaškem trgu št. 1.

Ko sem že več let delal pri najboljših obrtih take vrste, morem svojim čestitim p. n. naročevalcem zagotavljati, da se bodem prizadeval opravičiti z dobrim, lepim in cenim blagom zaupanje, ki se bode v me stavilo. — Castitim trgovcem priporočam se za izdelovanje melisnih jagod, redkih in penastih bonbonov in vseh družih sladičarij. — Ravno tako se priporočam za naročitev tort in tortnih naklad, kakor tudi vseh sladičarskih pekarstev in vsakovrstnih bonbonov.

Proseč za mnoge naročbe, se znamenujem z velespoštovanjem

(472-2)

JOSIP TRAMPUŠ.

V Ljubljani v avgustu 1885.

Salicilna ustna voda,

aromatična, upliva oživljajoča, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 velika steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, upliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr. (404-6)

Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo:

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Takoj delujoče.

Uspeh zagamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpalih in osivelih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zagamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu **Peter Slovic**; v via Sanità 13; v Gorici **lekar C. Cristofolletti**; v Reki **lekar C. Šilhavy**; v Celji **Ed. Pellé**; v Mariboru **J. Martini**; v Rovinji **lekar G. Tromba**.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepotilno sredstvo, ki naraja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(40-15)

V AMERIKO

pride najceneje, kdor se obrne na

ARNOLDA REIFA, DUNAJ, I., PESTALOZZIGASSE 1,

najstarejša tvrdka te vrste. (623-45)

Natančneje izpovedbe in prospekti zastoj.

Ptujska vina.

1884. leta malo rezno gld. 8 do 12
1883. " mlo in fino " 13 " 16
1884. " var-vino svitlorudeče " 11 " 14
pravi vinski jesih " 11 " —
prodaja na hektolitru (313-12)

Jos. Kravagna v Ptui.

Naznanilo in priporočba.

S sledečim naznanjam uljudno slavnemu p. n. občinstvu, da sem kupil od mojega očeta gospoda Ernesta Širca

trgovino z raznovrstnim blagom.

Dolgoletna zvedenost in pa za to podvzetje potrebni kapital dajeta mi poročstvo, da mi bode mogoče v vsakem obziru ustreči zahtevanju častitega občinstva.

V Žavci, dne 20. julija 1885.

(474-1)

JOSIP ŠIRCA.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodec,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdčo sapo, napihnjenost, kisle podiranje, ščipanje, katar v želodcu, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli, (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodcu, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vratu, jetra in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna **Gabriel Piccoli**, na Dunajski cesti; lekarna **Josip Svoboda**, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna **Dom. Rizzoli**, lekarna **Josip Bergmann**. V Postojni: **Anton Leban**. V Gorici: lekarna **A. de Gironcoli**. V Ajdovščini: lekarna **Michael Guglielmo**. V Celju: **lekar J. Kupferschmid**. V Kranju: **lekar Drag. Šavnik**. V Kamniku: **lekar Josip Močnik**. V Radovljici: **lekar A. Roblek**. V Sežani: **lekar Ph. Ritschel**. V Ormožli: **lekar Ivan Blažek**. V Škofljici: **lekar Karol Fabiani**. V Reki: **lekar Ant. Mizzan**.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: **Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal** — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravičeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimajo teh znakov istinitosti, naj se zavržejo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajni takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (90-27)

Prvo

avstr.

tovarniško društvo za izdelovanje durij, oken in tal,

Dunaj, IV., Heumühlgasse 13, ustanovljeno l. 1817,

pod vodstvom **H. MARKERT-a**,

priporoča bogato zalogo narejenih durij in oken z oboji vred, mehkih ladjinih tal in hrastovih ameriških friznih in parketnih tal.

Ta tovarna je v stanu vsled svoje velike zaloge suhega lesa in že narejenega blaga v kratkem času preskrbeti tega blaga, kolikor se naj ga tudi potrebuje. Vsprejema izdelovanje velikih hišnih vrat, oprave za vojašnice, bolnišnice, šole, pisarne itd. itd., poleg tega vsakršna lesena dela (162-12) katera se izdelujejo s stroji po predloženih načrtih ali modelih, izvzemši sobnega pohištva.